

GÖNCZI GÁBOR – CSIKÓS BALÁZS

Bazi nagy esküvőskönyv

Azaz: hogyan (ne) rontsd el életed legszebb napját...

– részletek –

Van egy mondásunk, amely szerint ha a megrendelő hülyeséget kér, azt sajnos (némi lebeszélési kísérlet után) meg kell neki csinálni. A zenész ilyenkor egy kamikaze, aki pontosan tudja, hogy a vesztébe rohan, de nincs más választása. Amúgy persze van, ha nem vállalja el a bulit. De ha mindig csak azt a koncertet vállalnánk el, amelyben nincs kompromisszum, tizedennyit sem zenélnénk, az pedig nem lenne jó. Az a zenekar, amelyik csak van, de nem zenél, az olyan, mint a szél, ami nem fúj. Vagyis valójában nincs is.

Az augusztus eleji nap délután kettőkor kegyetlen tud lenni. A nagyestélyis közönség az életéért fohászokodva épp hogy csak túlélte a másfél órás ceremóniát a családi birtok végében felállított, árnyéktól tökéletesen mentes minikápolnánál. A sminkes már az anyakönyvvezető érkezésekor leolvadtak, a napokig készült hajkompozíciók töből pedig a tarkón át menekültek az izzadsággyöngyök, átverekedve magukat a fűzők vizesárcain a lapockák között, egyenesen a farokcsontig. Mire a násznép visszasétált a vacsora helyszínére, a vendégek úgy néztek ki, mint akik az első sorból drukkolták végig a vízilabda Eb-t, és a végén be is ugrottak a medencébe. Semmit nem akartak kevésbé, mint táncolni egy nagyot vacsora előtt. De mi tettük a dolgunkat, és vállalva a repertoárunkból előzetesen kitiltott dalokat is, megállás nélkül zenéltünk a tök üres teremben néhány festménymásolatnak és két mazochista haldoklónak,

akiknek pont a *Love Is in the Air* volt a kedvencük, és a kiszűrődő hangfoszlányoktól kedvet kapva megkapaszkodtak a bejárati ajtóban.

Ezután következett pályafutásom legképtelenebb jelenete: a pár kétszer is megérkezett. Először egy hatlovas hintón, amihez az egyik család ragaszkodott, azután egy rózsaszín, nyitott tetős Cadillac Eldorádón, amit a másik család látott egy másik lagzin, és eldöntötte, hogy „*majd a gyerekeknek mi is kibéreljük*”. A vőlegény vad fotózások közepette lesegítette menyasszonyát a virágokkal feldíszített hintóról. Pózoltak, ölelkeztek és csókolóztak picit, majd ismét felszálltak és visszaügettek oda, ahonét érkeztek. Ezután átültek a kabrióba, és azzal is begördültek. Leszálltak, pózoltak és csókolóztak picit, hogy az esküvői videósoknak ez a jelenet is maradéktalanul klappoljon. Hangsúlyozom, ekkor mi már egy órája játszottunk Munkácsy *Ásító inasának* és egy asztali szegfű-kardvirág kompozíciónak, akik nem tapsoltak ugyan meg, de legalább nem is szóltak bele a repertoárunkba.

Ezután a továbbra is csuromvizes násznép bekészült a maratoni vacsorához, amelyet egy vőfély indított útjára öt óra tájékán. Viccesnek szánt rímek, betanult és ezerszer hallott frázisok előztek meg minden egyes fogást, a leves és az első főétel között pedig egy játék érkezett, ami pont annyira volt hosszú, mint amennyire kicsit sem humoros. Cserébe viszont kellőképpen erőltetett, és tökéletesen alkalmas arra, hogy kínos csendre váltsa az eddigi, kanálcörgéssel vegyes halk alapmorajlást.

Persze most megint azt gondolják, e sorok írója irtózik minden ortodox esküvői hagyománytól, ezért ismét meg kell védenem magam.

Mint minden programnak, az esküvői vicces játékoknak is megvan a helye és műfaja. Este tízkor, tíz percben valóban mulatságos tud lenni például egy ügyességi játék, amelyben a vőlegénynek és három leglököttebb gyerekkori barátjának egy-egy pingponglabdát kell terelgetnie a derekukra

erősített és a lábuk közé belógatott mokaáskánál segítségével. A feladat józanul sem egyszerű, de három pálinka után felvételi elvárás lehetne a Testnevelési Egyetemre. A közönség csapkodni fogja a térdét a röhögéstől, és az egésznek vége van, mire bárki is megunná. Közben elkészülnek az évtized fényképei, ami egész életünkben emlékeztetni fog arra, milyen jól szórakoztunk. Aztán zenekar vissza a helyére, és folytatódhat a buli. Az elmúlt húsz évben voltunk szemtanúi pár jópófa és jól időzített (és főleg nem túl hosszú!) játéknak, amelyek valóban azt eredményezték, ami miatt kitalálták őket: feldobták a hangulatot. Voltak köztük erotikusabbak, amikor például szerelmespároknak kellett lassúzniuk úgy, hogy nem eshet le a kettőjük közé szorított labda, de a nyolcvanas évek házibulijainak legalapvetőbb klasszikusai is szinte mindig bejönnek: az egyre kisebb újságpapíron táncolástól az eggyel kevesebb székek elfoglalásáig a hirtelen beálló zenei szünetekben.

És ha most visszatérünk eredeti helyszínünkre, látni fogják, mire volt jó a fenti bekezdés. A vőfély

arra utasította a tizfős körasztaloknál ülő násznépet, hogy az előre odakészített papír és toll segítségével írjanak mókás versikéket az ifjú párról. Hát, lássuk, kérem, miért vérzik ezer sebből ez a történet. Egyrészt minden asztalnál egy, maximum két ember lesz, akinek kedve, kreativitása és rímérzése van a feladathoz, de humora már korántsem biztos. Tehát ő vagy ők ketten fognak húsz percen keresztül firkálgatni, áthúzogatni, röhögcsélni, míg a többi nyolc kínos

csendben ülve bámulja őket. Az idősebbek nem is hallják, nem is értik, miről van szó, mások meg azért nem mernek megszólalni, mert félnek, hogy gyenge ötlettel rukkolnának elő, ezért inkább nem zavarják a hangadókat. De a játék azért is veszélyes, mert minden esküvőn vannak olyanok, akiket nem azért hívtak meg, mert testi-lelki jó barátai bármelyik félnek, hanem mert kínos lett volna nem meghívni. A másod-unokatestvér, akinek a fia bennünket is meghívott annak idején, vagy az Amerikában élő nagynéni, aki utoljára '92-ben, az érettségink után látott minket, vagy esetleg a főnökünk,

akit kapcsolaterősítő jelleggel hívtunk meg, és őszintén nem is gondoltuk, hogy eljön, ráadásul a titkos szeretőjével. Na, ők lesznek azok, akik a játékot cigarettázásra, egy kis friss levegő elszívására, toalettfressítésre, vagy egy iszonyatosan fontos félórás telefonbeszélgetésre fogják felhasználni. Vagyis a násznép egyharmada azonnal talál indokot, hogy elhagyja a termet, másik egyharmada pedig néma csendben várja, hogy megszülessen a nagy mű. (...)

Gönczi Gábor az RTL Klub Fókusz című műsorának szerkesztője és műsorvezetője. **Csikós Balázs** mérnökként telekommunikációs vállalatot vezet. Közös zenekaruk, a Smile Rock Circus immár több mint húszéves. Túl sok ezer sikeres koncerten, rendezvényen, lemezen és videoklipen, úgy döntöttek, leírják élményeiket, tapasztalataikat az emberekről és a világ működéséről. Elsőként az esküvőket választották. Mert amit ők a saját szemükkel láttak, azt rajtuk kívül még nem látta senki. Vagy legalábbis nem mert róla könyvet írni.